

Ivana Havranová

TAXI kárka

Ivana Havranová
TAXIKÁRKA

MARENČIN PT

© Ivana Havranová, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2015
Design © Marta Blehová, 2015
Jazyková úprava Sylvia Sachs
486. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-507-0

Z kabelky vytiahla čistič na sklá okuliarov, z vlasov sňala slnečné bríle a poriadne ich vyčistila. Založila ich rýchlo na oči a pozerala pred seba. Sedela vo svojom taxíku a čakala na zákazníka. Robotu vodičky mala rada, no zabíjanie času vyčkávaním ju dokázalo vyčerpať viac, ako okopávanie vinice niekde v prarodičovskom vinohrade sto kilometrov od Bratislavy. Ester bola činorodá a hyperaktívna mladá žena a vysedávanie pociťovala ako malú smrť.

Pretože život mladej ženy bol predovšetkým pohyb.

Pozerala na okoloidúcich a snažila sa vydedukovať, kto z nich by mohol potrebovať taxík. Bola na rade. Všetci ostatní kolegovia mohli dostať kšeft až po nej a čakanie na zákazníka mohlo aj nemať konca kraja. Niektorí postávali pri autách s cigaretou v ruke, rozprávali sa, smiali, frflali na poplatky, parkovanie, vysoké dane... Ester sa k nim nepridala nikdy. Možno aj preto, lebo sa cítila byť na inej, vyššej úrovni, možno preto, lebo neznášala hladné pohľady chlapov, medzi ktorými je jediná ženská. Len tak sedela, pod tmavými sklami žmúrila na slnko a premýšľala o svojich najintímnejších veciach. O partnerovi, ktorý jej povolaním nadšený nie je, o mame s celkom rovnakým názorom a o kolegoch, šéfoch, zákazníkoch...

Ofina jej padala takmer do očí, no nikdy ju nenechala ostrihať vyššie ako pod obočie. Hoci biele vysoké čelo zvyrazňovalo

krásu tváre, Ester ho ukrývala. Dlhá ofina robí tvár mladšou, nahovárala si celé dlhé roky a kaderníčka sa snažila odhovoriť ju celkom zbytočne. Tmavé rozpustené vlasy umývala každý boží deň a keďže nepoužívala fén – má predsa zlý vplyv na kvalitu – polodlhé pramene sa často váľali po pleciah mokré a zanechávali na saku či blúzke drobné kvapôčky.

Neprekážalo jej to. Ester si potrpela na zdravé vlasy a nechávala ich sušiť prirodzene. Ak mala čas a podmienky, fénom sa stával priamo vietor. Najradšej mala teplý, dosť divoký, keď jej kmásal celou hlavou. Sedávala na terase kaviarne a vystavovala sa mu na obdiv ako samopašná milenka ženatému milencovi.

Dočerta! Ako dlho tu budem ešte trčať, hundrala a znovu siahla do kabelky, aby z nej vybrala mentolové cukríky. Pri práci nikdy nejedla a po niekoľkých hodinách pociťovala v ústach horkosť, pachuť, a vôbec z toho nemala dobrý pocit. Cukríky nosila pri sebe s takou samozrejmou ako menštruačné tampóny. Napokon... človek nikdy nevie.

Chvíľu sa trápila papierikom nalepeným na kúsku sladkosti, držal ako imelo na strome, a napokon ho predsa len nahý vložila do úst. Zopárkrát jazykom cukrík prehodila zo strany na stranu, opatrne, jedným prstom si utrela kútiky, ešte hodila pohľad do spätného zrkadla a konečne sa pustila aj do rádia.

Hádam nájdem niečo veselšie, usmiala sa a druhou rukou si poškriabala nohu. Keď mala oblečené jemné pančušky, akoby nohy navliekla do sťahovacieho návleku a koža prestala dýchať. Neznášala sukne. Lebo k nim musela mať vždy oblečené pančušky.

Chlapi postávali, niektorí popíjali minerálku, iní len tak klábosili. August v Bratislave nie je nijaký zarábač peňazí, zostať však cez deň doma a neodfrčať na stanovisko by sa zdalo mnohým z nich nemožné. Prestoja na jednom mieste množstvo času, čakajú na zákazníka strašný kopec minút, a keby tak neproduktívne pracovali ľudia na iných pracoviskách... Pánboh uchovaj.

Ester si kolegov nevšímala. Doma ju čakal jeden celkom k svetu, dokonca všetci vraveli, ako sa k sebe hodia, nuž nemala dôvod poškľuovať po cudzích. Skôr jej šlo o to, aby sa zapáčila zákazníkom. Pretože zákazník, ak ho vezie sympatický taxikár, si rád zoberie vizitku a potom už vždy, keď potrebuje auto, volá jedine jeho.

Mala niekoľko stálych. Mala. A mala aj zo dve firmy. Veľké, príjemné, mesačne si zarobila dosť slušnú kôpku peňazí a na život si nestážovala. Niekedy však čakanie presiahlo hranicu trpezlivosti a vtedy otvorila dvere auta, vyložila na asfalt najskôr jednu nohu, potom druhú a pomaly, elegantne sa vymotala zo sedadla. Oprela sa o auto a rozhliadla sa po ulici. Nemusela sa báť prachu, špiny, usadených na takmer všetkých taxíkoch v meste. Ester mala auto vždy tip-top a pokojne by sa oň mohla oprieť aj britská kráľovná. Napokon, nečistotu neznášala všeobecne, a keď bola niekedy nútená vojsť do kolegovho taxíka niekde v cudzom meste, iba ťažko prežívala cestu plnú zápachu, omrviniak a nepovysávanej dlážky. Mnohí muži nepotrebovali k životu čisté pracovné prostredie. Brajgel v aute ich jednoducho nevyrušoval.

Vyšla teda z auta a premýšľala, či si odskočí po niečo malé pod zub. Bola však na rade a bála sa zariskovať.

Počkám na zákazníka, odveziem ho a potom si dám pauzu, rozhodla a ľutovala, že si ráno nehodila do kabelky banán, jablko... Nemala celkom nič pod zub a hladná aj vyšla z domu.

Nebudeš raňajkovať? kričal za ňou partner a Ester iba v behu odvrkla: Nestíhačka, láska! Nestíhačka. Dočerta! Nestíhačka, nestíhačka, a teraz plné brucho hladu. To som pekne vymyslela, nahnevaná sama na seba mala pocit, že radšej zákazníka prepašie a pôjde sa najesť do najbližšieho espressa.

Chalani, pomaly prikráčala k skupinke, skočím niečo zjesť. Keby prišiel zákazník, cinknete mi? Som len tu, aha, a ukázala rukou na podnik vzdialený iba zopár metrov od stanovišta taxíkov.

Ja ti cinknem, len pokojne choď, ponúkol sa Dušan a Ester súhlasne prikývla. Dušan bol seriózny a vedela, že sa môže spoľahnúť. Pustila sa za predstavou vytúženého jedla a všetci kolegovia pozerali, ako sa nesie na vysokých podpätkoch, ako kolembá bokmi, ako jej vlasy zdobia vystretý chrbát.

By som si dal povedať, nevydržal Jano, ktorý každé ráno dochádzal z Malaciek.

Sklapni, okríkol kolegu Dušan a postavil sa k Esterinmu autu.

3.

Tmavovláska v jemnom blankytovom tričku a úzkej krátkej sukni si sadla za stolík pre jedného. Neznášala spoločnosť

cudzích a zvlášť nie pri jedle. A veru... zopár raz sa stalo. Espresso natrieskané, nuž si niekto odvážny vypýtal dovoľenie prisadnúť si. A povedz nie, ak je podnik plný! Preto Ester sedela najradšej pri stolíku bez ďalšej stoličky.

Prišiel čašník, objednala si kávu bez mlieka, dva celozrnné toasty so syrom, olivami, paradajkou a bez majonézy. Nemohla v jedle vystáť špeciálne tú. Kydala sa po kúsku chleba, rozlievala, zababrala ústa, často i sukňu, obrus... Človek zahryzol a arogantne vystrekla ako šľahačka zo spreja. A práve toto sa stáva aj s horčicou a s kečupom, vedela dobre. Takže... ak niekedy vonku aj mala zvrátené chute na ostré pochutiny vo fľaške, musela vždy počkať na domáce prostredie.

Stolík bol naozaj iba tak pre jedného.

V strede stál ručne pletený prútený košík s koreniami aj fľaškami spomínaných dobrôt. Ester ho opatrne, aby nevyšypala obsah, chytila do rúk a obzerala šikovnosť autora: tak toto by som nedokázala, priznala sebakriticky, a keďže obsluha prichádzala s raňajkami, košík položila. Začala kávou a potom sa s chuťou pustila do čerstvého, ohriateho chlebička. Hoci mala postavu ako modelka a všetci vraveli, že v dvadsiatich ôsmich vyzerá o päť rokov mladšie, veľmi nekontrolovala, čo konzumuje. Nemala síce rada tmavé mäso a už vôbec nie masť, iba málokedy sa pustila do koláčov, neodolala však údenému a šunke a dobrým talianskym šalámam... Samé nezdravé veci, vravela si vždy s plným žalúdkom.

Pre každý prípad si pripravila obrúsok, nemohla tušiť, kedy sa kúsok jedla odlomí a šup, pristane rovno na bielej sukničke. Keď končila s prvým toastom a pripravovala sa na druhý, zazvonil telefón. Celkom zabudla na prácu, zabudla, že Dušan má hlásiť

zákazníka. Nechala ho teda zvoníť, kým poriadne nepohrýzla a neprehltla kus dobroty. Pozrela na displej mobilu... Rýchlo vstala, ešte sa napila z kávy, na stole nechala presnú sumu plus euro tringelt, schmatla do ruky toast, zamávala čašníkovi a vybehla na ulicu.

Zákazník už sedel v aute na zadnom sedadle. Tvár mal skrčennú v nepríjemnom krči, videla, že je celý rozhodný. Usmiala sa na Dušana, vošla do auta a zreteľne povedala: Prepáčte. Musela som ísť niečo zjesť. Nejedla som od včera.

A ja čo s tým? Človek letí na taxík, pretože, pochopiteľne, nemá čas na inú prepravu, a čaká pomaly ako na MHD. Dáte mi zľavu, milostivá.

Nedám vám zľavu, pane. Čakali ste zopár minút, možno päť, a nevidím dôvod, aby som za to platila ja, povedala pokojne a obrátila sa na zákazníka: Ak však máte so mnou problém, prejdite si ku kolegovi.

Chlap celý očervenel a zahundral: Chodte.

A kam? Nepovedali ste adresu.

Sokolská 13.

Rozbehla auto a naladila rádio. Chcela čo najrýchlejšie zabudnúť na malý incident. Chlieb položila na vedľajšie sedadlo a čakala, kým sa jej konečne podarí dojesť raňajky. Na Sokolskej 13 zastavila a podala chlapíkovi blok od kasy.

Päť eur? Nie je to veľa? spýtal sa nervózne.

Nie je, určite nie! Cena je primeraná, odvetila a milo sa na hundroša usmiala. A želám pekný deň, začul dodatok, rýchlo zaplatil a vyšiel z auta.

4.

Domov sa vrátila vyčerpaná čudným spôsobom. Unavená z vysedávania.

Každý deň rovnaký, vrela si odomkynajúc dvojizbový byt na sídlisku v Dúbravke. Hneď zamierila k chladničke. Nestarala sa, či je v byte sama, či sa milovaný vrátil, alebo dokonca šiel k sebe. Nie celkom dobre znášala pocit, že priestory vlastného bytu obýva spolu s ňou cudzí muž. I keď spriaznený, avšak... cudzí.

Každý muž je cudzí, vravievala si a toto poznanie si vôbec nezamieňala za lásku. Ester vedela, že láska je stav dočasný, napokon, čítala knižky a mužov si nenechávala navždy. Ak zistila nejakú chybu, ak mala pocit, že práve tento pán ju oberá o energiu a nedokáže byť recipročný... Takého človeka opustila rýchlejšie, než si s ním niečo väčšie začala.

Chladnička svietila malým svetielkom ako neón na vzdialenej ulici, snažila sa osvetliť všetky svoje kúty. Ester siahla po ľadovom šaláte a krehkú zelenú hlávku roztrhla oboma rukami na dve polovičky. Jednu položila späť na poličku, druhú na stôl a vrátila sa k dokorán otvorenej chladničke. Akoby ani na vrátach nebol nápis veľkými písmenami: Zatvor, dočerta, chladničku! Lebo sa topí!

Príkaz vždy platil pre aktuálneho partnera, s ktorým žila.

Presnorila všetky police, zásuvky, a konečne našla, čo hľadala. Kus polotvrdého syra menom Havran, ktorý milovala ako klasickú vanilkovú zmrzlinu. Bol jemne pikantný, zrejúci... Mňam, mňam, povedala pôžitkársky nahlas a cestou k stolu kus dobroty rozbaľovala.

Konečne sedela v celkom inom prostredí, než akým je auto. Konečne sa cítila ako slobodný, voľný človek a aby pocít pôžitku umocnila, zobrala z malého balkóna pri kuchyni fľašku červeného vína. Tak všelijako, nemotorne, po dievčensky vybrala korkovú zátku a naliala si do obyčajného pohára z dijonskej horčice. Netrvala na presnom servírovaní. Pomaly si odpila a kým jemne trpký mok prehltla, prevažovala ho v ústach ako tvrdý cukrík. Cítila sa absolútne dovolenkovo. Cítila sa ako niekto, kto práve v tejto konkrétnej chvíli nemá celkom, ale celkom nič. S chuťou a bezstarostne odhryzovala zo zelených kúskov šalátu, tešila sa, že v je doma sama. Že sa nemusí hrať na znalca stolovania, jedenia... Syr z ruky ani nepustila a so šalátom ho v ústach striedala v presnom poradí. Šalát, syr, šalát syr. Dvakrát zopakovať, zapíť dúškom vína. A znovu. Dvakrát zopakovať, zapíť dúškom vína.

Keď niekto zazvonil, strhla sa. Bolo niečo pred jedenástou večer a návštevy o tomto čase... Niečo vážne, alebo zlodej, skúšajúci, či je čistý vzduch, vravela si neisto. S plnými ústami podišla k dverám a pozrela cez kukátko, kto otravuje.

Polícia, začula jasný oznam a drzým hlasom odvetila: Ukážte mi preukaz. Legitimujte sa, páni. A pekne pred kukátkom.

Otvorila im teda dvere a stála tak, aby dnu nevkĺzla ani myš.

Pani Dobáková, prepáčte. Máme informácie, že človek, ktorého našli pred štyrmi hodinami zavraždeného na Sokolskej ulici, bol chvíľu predtým vašim zákazníkom. Viezli ste ho...

Ja? A kam? Na Sokolskú? pozerala mladíkovi rovno do očí a pre istotu si utrela ústa. Aha... počkajte... áno. Na Sokolskú trinást. Pýtal sa ma, či náhodou od neho nechcem veľa. Platil päť eur.

Nehovoril nič? Nezdal sa vám nervózny, zvláštny...

Áno. Bol nepríjemný. A v podstate sa ma snažil uraziť. Chcela som ho dokonca posunúť kolegovi. Neznášam nepríjemných zákazníkov. Keď majú zlú náladu, nech radšej držia hubu. Lebo viete. Jazdím od rána do neskorého večera a niekedy mi z nich praští hlava...

Rozumiem. Tak keby ste si ešte na niečo spomenuli, nech sa páči, podal jeden z uniformovaných taxikárke vizitku a rozlúčili sa.

Dočerta. Ešte to mi chýbalo. Zapliesť sa do vraždy, húpala si cestou späť a šalát už nechala šalátom. Naliala plný pohár vína a to zmizlo na jediný hlt v útrobach tenučkého žieňaťa.

5.

Nespala takmer do rána.

Aj napriek štyrom deci vína, ktoré do seba dostala, hlavou jej lietalo množstvo predstáv, vynárali sa obrázky, slová, vety. Vynárala sa tvár zákazníka, ktorého by najradšej nebola nikdy viezla. Celkom cudzí muž a toľko jej narobil starostí. Aha... dobré ponaučenie. Muži sú cudzí a cudzejší, uvedomila si a vedela, že jedno ani druhé nevyklučuje prísun mnohých problémov, starostí, nejasností.

Keď sa rozhodla, že jednoducho zaspí, boli tri hodiny nadránom a Ester vedela, že o siedmej musí vstať. Kým sa vychystá z domu bude osem a na stanovisko prichádzala presne o pol deviatej.

Otočila sa k stene, zatvorila oči, a keď sa konečne dostávala do polospánku, čo je vlastne predkapela spánku, uvedomila si, že

je síce v pyžame, ale neosprchovaná. Oči sa samy od seba roztvorili dokorán a nechápala, ako mohla také niečo urobiť.

Sadla si.

Sadla si, aby bojovala s lenivosťou podporenou rozumom. Ísť, či nejť pod sprchu...

Nejdem, rozhodla, akoby to ani nebola Ester, a rázne sa uložila do vodorovnej polohy. Paplón vytiahla až po uši, zatvorila oči a telo po celodennej štrapácii, s neumytými zubami, ju celkom prestalo trápiť. O chvíľu nejakým zázrakom zaspala, a keď ráno o siedmej zazvonil budík, mala čo robiť, aby vypratala posteľ. Ak sa jej v hlave vynorila myšlienka na včerajšok, nekompromisne ju odohnala a robila bežné rutinné veci rovnako ako každé ráno. Len namiesto sukne si obliekla tenké biele nohavice a predstavovala si, čo by urobila, keby nečakane dostala krámy.

Môže sa stať! Som rozrušená, vystresovaná... Môže sa stať, pripúšťala možnosť problému, no pozrela do zrkadla a videla, že v nich vyzerá veľmi sexi a tak to aj zostane. Na chladničke našla čokoládové müsli, nasypala ho do červenej porcelánovej misky, ktorú kúpila iba nedávno v zľavách, prcela naň biely grécky jogurt a jedla s takou chuťou, že väčšej pozornosti by sa nedočkal ani teľací rezeň.

Keď nasadala pred domom do auta a vydala sa smerom do mesta, iba kúsok od Dúbravky, hneď vedľa cesty, ležal na ceste mŕtvy jazvec. V krásnej, takmer letnej kožušine, s vystretými labkami, akoby čakal na nežné pohladenie, na roztopašnú hru s láskavým človekom.

Mala po nálade. Niežeby nejakú vôbec mala, chcela sa však čo najskôr dostať z pocitového marazmu, pracovala na tom, vábila príjemné spomienky, myšlienky na všetko pekné, a odrazu toto.

Najskôr chcela zastaviť a jazveca odpratať pod krík, do trávy, no výstražná stopka v hlave upozorňovala na riziká: Mohol byť chorý, mohol mať besnotu... Besnotu? Jazvec môže mať besnotu? Môže! Besnotu môže mať každý na svete. Aj komáre. Ved' sa to aj vraví. Štípu ako besné, navrávalo Ester starostlivé podvedomie a tentoraz rada počúvla. Ved' v bielych nohaviciach sa naťahovať s mŕtvolou zvierať... A čo keby dokonca ešte zaútočilo? Čo ak je len polomŕtvy alebo dokonca... odpočívá? Zvažovala možnosti a aby sa nedostala do nepríjemnejších problémov, pridala plyn a chudáka bez života obišla oblúkom.

DRUHÁ KAPITOLA

Mesto driemalo, z ulíc sa vytratila energia. Chodci sa presúvali pomaly, krok za krokom, električky zvonili takmer nečujne. Boli tri hodiny popoludní, čas najzúrivejšej horúčavy. Teplomer pri Manderláku vystupoval na tridsaťsedem stupňov, niekoľko vytrvalých bezdomovcov sedelo schúlených v tieni veľkých brán a žobralo. Psy mnohých mali vedľa ležoviska z kartónu misku s vodou, žobráci vydržali. Vedeli, že mestom putujú aktivisti, ochranári zvierat, a beda, ak štvornohá bytosť nemala pitný režim. Majiteľov psov hneď vystriehla mestská polícia a problémov sa zbavili iba veľmi ťažko. Mohlo ich to stáť i samotného psa. Putoval do útulku.

Mira sa nehnala životom prirýchlo. V horúčavách sa veľmi ani nedalo, pomedzi vložky snehu však prechádzala tiež ležérnejšie ako rovesníčky s ambíciami. Lebo Mira mala jedinú ambíciu. Získať čo najviac peňazí, a to celkom bez práce. Strednú školu skončila, to áno! Avšak... strojársku. A povalovať sa niekde po fabrikách na výrobu áut, fúrikov, naozaj nemala chuť. Po maturite sa odsťahovala k priateľovi a v dievčenskej izbe zanechala smutnú Ester. Pravdaže sa bójavali, naháňali po byte, kmásali si vlasy. Robili však aj iné veci. Dlhو do noci sa rozprávali o frajeroch, o rodičoch, o učiteľoch... O živote. A na to všetko potom zostala Ester celkom sama. Až kým sa sama z domu neodťahovala.

Staršia zo sestier žila v Starom Meste, celkom inde ako rodičia so sestrou. Nevídali sa teda často. Všetci pracovali, Ester neskôr ako taxikárka... a víkendy, tie Miriam milovala postelové. Iba sem-tam vyliezla v sobotu v nedeľu z bytu a spolu s frajerom Karolom sa niekam vybrali. Ešte menej často takýto čas venovali rodičom a sestre.

Karči sa zaoberal zvláštnymi prácami, Mira v podstate vôbec nevedela, čomu sa venuje. Ráno sa do práce neponáhľal, niekedy sa po byte motal aj okolo jedenástej predpoludním, večer prichádzal dosť neskoro. Často aj okolo polnoci. Potom sa zvalil k Mire a chúďa žieňa z celého týždňa pokojne prespalo možno dve noci. Karči bol náruživým milencom, a keď zacítil nahé telo svojho dievčaťa, zabudol na ťažký deň a menil sa na milovaciú mašinu. Mira z toho veľkú radosť nemala. Chýbali nežné dotyky, chýbali podpaplónové chichoty... Karči začínal zostra. Mira takmer ráno čo ráno nevyspatá ťažkovala svojej prezieravosti, že chlapa nenaučila na raňajky a nemusí sa tmoľiť, ešte spiaca krásavica, po kuchyni. Nuž... kuchyni. Kutica to bola. Kutica s ošarpaným plynovým sporákom a kúskom pracovnej plochy – nejaký umakart s umývadlom, kúpeľňa ako v najchudobnejšom útulku. Byt tretej kategórie. Síce v Starom Meste, dokonca takmer v jeho srdci, avšak kto nemá ani vindru, nemôže byť v luxusnom prostredí premeniť na luxusný. Prosto... bez peňazí nemali na výber. Žili v priestore, ktorý možno vyhovoval ľuďom tak v sedemnástom storočí.

Keď Karči konečne vypadol z domu, Mira tenké pružné telo na posteli pre jeden a pol človeka znovu vystrela, pozakrývala paplónom a snívala a snívala... Chcela byť letuškou, ale pri výške meter šesťdesiat ju atraktívne profesie nemali prečo zaujímať.

Nemala na ne. Letuška bola rovnako nedosiahnuteľná ako modelka... Ešte možno fotomodelka, tam nikto nechcel naživo vidieť dlhé nohy, dlhý tenký krk... Tvár však tiež nemala eňo-ňuňo. Šla teda na strojárinu. Aby sme boli objektívni, vo výbere školy zohralo veľkú úlohu aj vysvedčenie.

Mira sa najlepšie neučila.

2

Iba málokedy premýšľala o svojom živote.

Iba málokedy myslela na minulosť, budúcnosť... Také trulovské premýšľania. Nevedú k ničomu a celkom prekryjú okamžitú chvíľu. Tú, ktorá práve v tejto sekunde naplňa náš život, posúva, alebo brzdí... vravievala.

Mira vždy riešila prítomnosť.

Kráčajúc popri vysokých chladných múroch sa snažila dostať do obchodného centra s klimatizáciou. Tričko takmer bez látky obopínalo vlhké bledé telo, tmavý chvost z vlasov uvoľnil niekoľko prameňov a tie, mokré od horúčavy, sa držali prilepené na jednom mieste chrbta. Čierne úzke texasky priťahovali slnečné lúče, Mira si myslela, že jej do nôh pichá milión vriacich ihl. Našuchovačky z plastu spaľovali kožu nohy rovnako ako rozhorúčený betón mestských chodníkov a nehoreli jej iba päty. Keď konečne vošla do obchodného centra, vydýchla si. Celú mladú bytosť ovial chladný vzduch a telo sa pomaly dostávalo na stupeň normálnej teploty. Pod nosom dievčaťa sa prestali tvoriť kvapôčky potu, na nohy nedosiahlo zlaté horúce nebeské a konečne sa obe uvoľnili z augustového zovretia. Postavila sa

na eskalátor a cieľom bolo druhé poschodie, babské handry. Vždy niečo potrebovala. Nepatrila však medzi nakupujúce slečny neskromné. Dievčaťu stačilo popozerať, ohmatať, a ak už niečo naozaj musela mať, kúpila. Nestávalo sa to často, napokon, Mira ani na rozhadzovanie nemala. Prihodilo sa však, že totálne zodrala nohavičky, texasky ukazovali svetu kusy Mirinho zadku, kolien, a naozaj oveľa viac, ako určuje móda, že skončila s nejakými handrami pre nepoužiteľnosť. Vtedy vytiahla z vrečka bankovku a celučku ju porozhadzovala po obchode. Necítila sa však dobre. Vždy, keď nechávala niekde peniaze, trpela, ako dokážu trpieť iba ľudia, čo majú nedostatok a ešte sú aj lakomí. Nuž... trpela.

Presunula sa k malému espressu, aby sa osviežila kávou. Priedušky začali reagovať na klimatizáciu, zopárkrát zakašľala, dostala však i riadny záchvat, akoby bola astmaticka. Vedela to o sebe, vedela, že jej priedušky neunesú ani horúčosť, ani umelý chlad... Čo však s tým, vravievala si.

Sadla si do pohodlného minigauča, čakala na obsluhu. Keď konečne mladý muž prišiel, Miru oziabali nohy, od chladu boleli ramená.

Ani tak, ani tak, hnevala sa na telo a nechápala, že také mladé reaguje precitlivo, veľmi neprimerane veku. V marci malo iba tridsať rokov! Ešte mohlo niečo vydržať.

Popíjala kávu, bojovala so sebou, či do seba hodí aj kus zákuska, tortičky... V tomto espresse mali naozaj exkluzívne múčniky.

Premohla sa a zostala pri káve. Srkala ju najpomalšie, ako sa dalo, sledovala okolie, pozerala ľudí, tovar... Vedela, že dlho nevydrží. Už drkotala zubami, dlaňami ohrievala plec. Posled-

ný dúšok kávy bol najpríjemnejší. Odpila si ešte z čistej, živej vody, vstala a pobrala sa k pultu zaplatiť.

Okamžite potrebujem prehriať celú mňa, vravela si a vypochoďovala z obchodáku von na rozhorúčenú ulicu. Chvíľu stála na priamom slnku, keď však pocítila, že telo sa konečne rozmrazilo, opäť sa tlačila na chladné múry a kráčala ľubovoľným smerom. Nemala nijaký cieľ. Takmer nikdy nemala určitý cieľ. Len si tak chodievala mestom a zabíjala čas.

Vyprahnutou ulicou sa pustila smerom hore. Vedela, že môže natrafiť na sestru Ester. Taxíky mali stanovište práve tam, nuž sa trochu aj tešila. Možno sa konečne stretnú, možno sa konečne uvidia.

3.

Ester sedela v aute so zapnutým motorom, potrebovala chlad. Auto takmer horelo. Plechová kapota sa triasla ako fatamorgána na púšti a mladá žena veľmi dobre vedela, že by na nej celkom určite usmažila vajíčka. Čakala na zákazníka a čas si krátila lakovaním nechtov. Nikdy nechodila na manikúru, pedikúru, dokázala si obriaďiť každý kúsok tela celkom sama.

Odrazu zboku niekto zatienil slnko. Zodvihla hlavu, prižmútila tmavé, čiernymi linkami obtiahnuté oči a rozosmiala sa na plné ústa a hrdlo a srdce.

Mira! Mira moja! vykrikovala, tmavočervený lak nechala tmavočerveným lakom a vyšla z auta. Vystretými prstami s ešte neuschnutými nechtami pohládzala sestru po rozpálených lícach